

LISTINA POSLANSTVA SALEZIJANSKE DRUŽINE

PREDSTAVITEV

VSEM PREDSTAVNIKOM SKUPIN SALEZIJANSKE DRUŽINE

Predrage sestre in bratje!

Pred dnevi smo obhajali 125-letnico misijonskih odprav Kongregacije in don Boskove družine. Še enkrat želim, hvaležen Bogu za vso pomoč, izreči tudi kar najiskrenejšo zahvalo misijonarjem, ki se odpravljajo v salezijanske misijone, in vsem, bližnjim in daljnim, ki so pripravili srečanje v Turinu.

Bili smo deležni tolažbe papeževe besede, ki je v priložnostnem pismu, naslovljenem na vrhovnega predstojnika, spregovoril o pomenljivi izkušnji salezijanskih misijonov v svetu.

Biti misijonar vedno pomeni delovati na dveh področjih: **tukaj in tam**.

V Turinu smo razmišljali o življenju **tam**, to je v misijonskih deželah. Iti v misijone pomeni živ del don Boskove karizme in salezijanskega življenja. Če bi nam zmanjkalo misijonske velikodušnosti, ne bi bili zvesti daru Duha.

Listina poslanstva nas popelje v **tukaj**, v vsakdanje življenje, v katerem se prepletajo občestvo, apostolat, načrti ter skupna odgovornost za širjenje Božjega kraljestva in salezijanske duhovnosti.

Gre za drugačen, a ne drugoten, način uresničevanja don Boskovih sanj o vzgoji in evangelizaciji, posebno mladine.

Ko danes vam, **predstavnikom skupin salezijanske družine**, izročam Listino poslanstva, ponovno doživljam v sebi bogastvo srečanja med vsemi vrhovnimi sveti, ki je potekalo preteklega junija na Pisani.

Z veseljem se spominjam številne udeležbe, dejavnega sodelovanja vseh skupin, želje po vse bolj bratskem in globljem medsebojnem spoznavanju, hotenja, da bi napredovali v občestvu duha in konvergenci prizadevanj.

Zato bodite vsi, vsak v svoji skupini, pospeševalci duha rimskega srečanja in njegovega najpomembnejšega sadu, ki Listina poslanstva.

Rojena je iz dela mnogih ljudi.

Ne želi biti novo ali doktrinalno besedilo.

Na široko predstavlja usmeritev in čutenje skupin salezijanske družine glede poslanstva.

Še najboljše bi jo lahko opisali kot **navdihovalno besedilo**.

Vsakega pripadnika katere koli skupine salezijanske družine spodbuja h kakšnemu salezijanskemu delovanju: salezijanskemu po naslovljencih, po predlogu napredka in evangelizacije, po poglobljanju velikih slutenj preventivnega sistema, po vključevanju laikov, po prenosu salezijanske karizme v določen kulturni in krajevni kontekst.

Odgovorni predstavniki, krajevni, narodni, mednarodni in svetovni, so kot prvi poklicani k širjenju kriterijev in smernic besedila.

Nekatere **besede** se ponavljajo: poslanstvo, občestvo, apostolat, salezijanstvo, mladi, izzivi, vzgoja, promocija, evangelizacija, preventivni sistem, duh, duhovnost.

Nekateri **kriteriji** se zdijo že usvojeni, a jih moramo nenehno pojasnjevati in uresničevati: avtonomnost in soodgovornost, občestvo in izvirnost.

Vsako od omenjenih stvari bi bilo treba **primerno** komentirati.

V tej predstavitvi listine poslanstva to ni moja naloga.

Pač pa bo to glavna naloga vseh, ki ste na različnih ravneh odgovorni za življenje posameznih skupin.

Pripravljamo se na praznik Brezmadežne, ki je bil don Bosku vedno tako pri srcu.

Marija Brezmadežna je zaznamovala mnoge postaje življenja in širitve salezijanske družine.

Molimo k njej s tem namenom.

Naj bo za vse mati in pomočnica.

Želim vam uspešno delo.

Juan E. Vecchi
vrhovni predstojnik

Rim, 25. novembra 2000

UVOD

Salezijanska družina se zaveda, da jo je hotel in poslal Gospod za rešenje mladih in ljudskega sloja.

Da bi lahko odgovarjali na zahteve časa in okolja, ki se nenehno spreminjata, poslušajo skupine, ki se nanašajo na don Boska, Božjo besedo ter služijo bratom in sestram v potrebi.

Poslanstvo salezijanske družine je konkreten odgovor Gospodovemu Duhu in njegovim darovom, je odgovor na moč, ki deluje po zakramentu potrditve v veri, in je odgovor Cerкви, ki nas pošilja.

Skupine salezijanske družine so, zbrane v občestvo okoli vrhovnega predstojnika, don Boskovega naslednika, od 1. do 5. junija 2000, hotele popisati temeljne navdihe skupnega poslanstva.

Listino poslanstva salezijanske družine moramo prebirati v luči skupne poti in izvirnosti vsake pripadajoče skupine, da bomo lahko bolj učinkovito apostolsko navzoči v današnjih razmerah.

Zato je izročena vrhovnim svetom posameznih skupin, ki bodo iskali najbolj primerno aplikacijo v različnih življenjskih okoljih.

1. poglavje

SALEZIJANSKA DRUŽINA V POSLANSTVU CERKVE

1. Cerkev za novo evangelizacijo

Cerkev je bila vse od svojih začetkov misijonska.

Naseljena s Svetim Duhom in obogatena z njegovimi darovi, živi v svetu, da bi dajala življenje in ga dajala v obilju.

Cerkev preživlja posebno misijonsko obdobje, imenovano "nova evangelizacija".

To je premik vseh cerkvenih moči, da bi se uresničila Gospodova beseda: "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščajte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta" (Mt 28,19-20).

Verniki, ki se zavedajo, da so živ del Cerkve, vstopijo v službo njenega poslanstva in dajo svoj izvorni prispevek, vsak po prejetem daru.

V to široko apostolsko cerkveno gibanje je umeščena salezijanska družina.

2. Delovanje Božjega Duha

Božji duh je don Bosku dal prodoren pogled v svet mladih, njihovih potreb, pričakovanj in stisk; v svet mladih, ki so "revni in v nevarnosti".

V Cerkvi in turinski družbi je don Bosko dal začetek širokemu gibanju ljudi, ki na različne načine delujejo za rešenje mladih; gibanje, ki se je hitro razširilo v druga mesta.

Isti Duh tudi danes okoli apostolskega načrta zbira duhovnike in laike, redovnike in posvečene, odrasle in mladino, moške in žene, ljudi iz raznih družbenih slojev; vsi so odgovorni za uresničitev nekajih sanj, ki so se začele na griču v Becchiju, ki so prešle v živo izkušnjo v valdoškem oratoriju in ki so se razširile po svetu z močjo izvorne duhovnosti, ki se navdihuje ob sv. Frančišku Saleškem.

3. Skupine salezijanske družine v cerkvenem poslanstvu

Iz apostolske duhovnosti, kakršna je bila značilna za don Boska, vsaka skupina salezijanske družine na izviren način prevzema in opredeljuje svoje delo v Cerkvi.

Trenutno v salezijanski družini živijo skupine duhovnikov, ki so združeni v redovnih skupnostih ali pa delujejo v škofijah.

V njej so skupine laikov, mož in žena, ki pripadajo laičkim združenjem ali pa svetnim ustanovam posvečenega življenja, ki sta jih Cerkev in vrhovni predstojnik tudi uradno priznala.

Končno so v njej številne ženske redovne ustanove, ki so se porodile kot odgovor na nove nujne potrebe cerkvenega poslanstva v različnih krajih in okoliščinah.

Posamezne osebe in skupine, ki ubogljivo prisluhnejo in iščejo Boga, prejmejo potrebno luč in moč za izpolnjevanje svojega poslanstva v svetu in v Cerkvi.

Božji Duh deli svoje darove raznolično in izvorno.

Karizme se prilegajo človeškim in zgodovinskim razmeram v vidiku razvoja Božjega kraljestva.

4. Razsežnosti apostolskega prizadevanja don Boskove družine

Salezijanska družina v sodobnem svetu ponovno izreka zvestobo don Boskovemu preroškemu bogastvu; to je njen odgovor zvestobe Božjemu načrtu.

Deluje na treh področjih:

- človeški napredek,
- vzgoja,
- evangelizacija.

Ko dajejo prednost ubogi mladini in ljudem iz širokih ljudskih slojev, je cilj prizadevanja članov salezijanske družine ustvariti ugodno osnovo za dostojanstveno rast osebe.

Na ta način se porajajo številne dejavnosti, s katerimi vstopajo v razmere, ki jih je prizadela revščina.

Navzočnost laikov je posebej potrebna v pobudah za pospeševanje **napredka**.

Učinkovita in nepogrešljiva v procesu rasti je **vzgoja**, tako mladih kot odraslih.

V salezijanski družini je mnogo ustanov formalne vzgoje.

Enako številne so oblike neformalne vzgoje.

Na vzgojnem področju je sodelovanje med različnimi skupinami salezijanske družine bistveno in zgovorno.

Številne skupine delajo na področju neposredne **evangelizacije**: bodisi da so vključene v krajevne Cerkve in sodelujejo v škofijskih projektih; bodisi da pripravljajo konkretne in posebne programe kot odgovor na potrebe raznih kategorij ljudi in na probleme vsakdanjega življenja.

Navzočnost teh skupin z jasno krščansko identiteto poraja evangelizacijo tudi v okoljih, kjer neposredno oznanjevanje ni lahko ali ni dovoljeno.

5. Poslanstvo posebej za laike

Širina apostolskega dela, ki jo je don zarisal Bosko, prinaša s seboj zahtevo po velikem številu sodelavcev.

Don Bosko je prosil za pomoč ne le duhovnike in redovnike temveč tudi laike.

Vzgojitelji, vzgojiteljice, socialni delavci, katehisti in katehistinje, profesionalci na raznih področjih, politiki, ki simpatizirajo s salezijanskimi pobudami, mladi nadarjeni animatorji, ki v don Boskovih ustanovah najdejo konkretno možnost za uporabo svojega znanja, sposobnosti, karizem in preroštva, so res številni.

Gre za resnično mobilizacijo laikov, tudi nepraktikantov v veri, v salezijanskih dejavnostih in v različnih okoliščinah, bolj iz potrebe po delovnih rokah kot zaradi ideološke ali teološke odločitve.

Tako se začneja široko gibanje ljudi, ki se organizirajo, koordinirajo in delijo kakšen projekt za rešenje mladih in preprostega ljudstva.

Gibanje je širše od salezijanske družine, ta pa je odgovorna pred don Boskovimi prijatelji.

6. Preventivni sistem

Don Bosko je bil ustanovitelj duhovne družine in je postavil na noge nekatere skupine, ki so konkreten izraz njegove želje, da bi vsi prejeli odrešenje.

V dediščino nam je zapustil bogastvo preventivnega sistema.

Ta v izkušnji salezijanske družine predstavlja

- obliko prizadevanja za človeški napredek,

- vsebino vzgojnega in oznanjevalnega posega,
- duhovnost apostolskega delovanja, ki se navdihuje pri sv. Frančišku Saleškem.

2. poglavje

POSLANSTVO SALEZIJANSKE DRUŽINE V NOVEM VERSKEM IN KULTURNEM KONTEKSTU

7. Naloga oznanjevanja poziva salezijansko družino

Cerkev je po 2. vatikanskem koncilu s pomočjo papeževega učiteljstva, škofovskih sinod in velikega jubileja odrešenja spodbudila skupnosti verujočih, naj navdušeno in na nov način oznanjajo odrešenje vsemu svetu.

Salezijanska družina na poti prenove in občestva vseh, ki jo sestavljajo, nudi svojim članom nekatere temeljne izbire, da bi učinkovito izpolnjevali misijonsko in apostolsko nalogo.

Njeno izhodišče so značilne don Boskove **slutnje**.

8. Pošten državljan in dober kristjan

Ta izraz, ki ga je don Bosko pogosto rabil, da je z njim opredelil pomen svojega dela za Cerkev in družbo, je prerastel meje njegovega časa in valdoškega doživetja.

V zvezi "pošten državljan in dober kristjan" so **nove in stare vsebine**:

Želja po sodelovanju v oblikovanju novega družbenega reda, ki se je porajal v tistem času; vključevanje trajnih vrednot in moralnih načel v procese spreminjanja.

Priznanje, skoraj nekako empatično, vrednote novega družbenega reda.

Priznanje bogastva nove porajajoče se kulture in prizadevanja, da bi človeštvo bilo deležno širše in bolj gotove blaginje.

Priznava moč vere, ki se obnavlja v luči problemov in pričakovanja ljudi, predvsem najbolj stiskanih.

Pomeni torej povzetek vzgojnega razglasa našega očeta don Boska.

Povzetek ne le zaradi dolžine, ampak tudi in predvsem zato, ker ne deli na dvoje tega, kar je v vsakdanjem življenju eno.

Vsi smo hkrati državljani in verniki.

Don Boskova intuicija: pokazati na medsebojno odvisnost obeh pojmov.

Poštenost državljana je vodilo k zvestobi evangeljskim vrednotam.

Življenje dobrega kristjana je temelj za družbeno poštenost državljana.

9. Salezijanski humanizem

To, kar najprej začutimo v don Boskovi besedi, je sprejem vsega, kar je celovito človeškega.

Predvsem: imeti za cilj poštenega državljana in dobrega kristjana pomeni poudariti dostojanstvo človeške osebe.

Drugi vatikanski koncil v pastoralni konstituciji o Cerkvi v sedanjem svetu jasno izjavlja: "Po skoraj soglasnem mišljenju verujočih in neverujočih ljudi je vse, kar biva na zemlji, treba naravnati na človeka kot na središče in višek vsega zemeljskega" (CS 12).

Naloga vzgojiteljev in oznanjevalcev je prebuditi in zganiti vse sposobnosti mladih ljudi: zmožnost razumevanja, pisano čustvenost, voljo, ki jo krepi svoboda.

Poleg tega: Salezijanski humanizem upošteva vsakdanje resničnosti, od dela do kulture; od veselja nad prijateljstvom do družbene angažiranosti; od narave, v katero smo pogreznjeni, do osebne in družbene vzgoje; od strokovnosti do poštenosti dejanj in odločitev; vse to so

resničnosti, ki so del življenja, vrednote, ki jih je treba braniti in razvijati, da postanejo del splošne izkušnje.

V prizadevanju za **razvoj in napredek človeka** salezijansko izročilo močno upošteva drobne resničnosti, ki so del osebnih izkušenj.

Salezijanski humanizem **nadalje** deluje v smeri: kako osmisлити vsakdanjik.

Z **vzgojo**, prek razuma, vere in ljubeznivosti po don Bosku, skušamo ljudem v njihovi osebni zgodovini vliti upanje v prihodnost.

Vzgoja kot vsebina poslanstva določa vzgojno salezijansko in apostolsko prizadevanje vseh skupin salezijanske družine; določa ustrezne in učinkovite vzgojne posege; določa duhovnost izvajalcev.

Salezijanski humanizem si **končno** zadaja nalogo pomagati vsakomur, da bi našel svoj prostor v družbi in v Cerkvi.

Osebni poklic je najpomembnejša točka življenja.

V svetu nismo zaradi sebe, ampak zaradi drugih in opravljamo posebno poslanstvo služenja bratom. Vedno in povsod moramo delovati v duhu **evangeljske ljubezni**.

Verniki, mladi in odrasli, posvečeni in laiki, moške in žene bodo dar ljubezni izkusili na tisoč načinov: nekateri v obliki materialne pomoči, drugi v obliki vzgoje, tretji v obliki **oznanjevanja**, vse do misijonskega darovanja.

10. Danes se zavzemati za človeka

Cilj poslanstva salezijanske družine v formulaciji "pošten državljan in dober kristjan" je v današnjem družbenem in verskem kontekstu kompleksen, težek.

Zgodovinski, kulturni in verski razlogi oznanjevanja ne lajšajo.

Okrožnica Janeza Pavla II. *Odrešenikovo poslanstvo* odgovarja na številna vprašanja, ki si jih apostol zastavlja. Salezijanska družina, ki živi v različnih predelih sveta, je zato povabljen, da pozorno prebira in se pogloblja v različne situacije, ki jih našteva ta cerkveni dokument.

Don Bosko je spodbujal svoje sodelavce, naj delajo z ljubeznijo "glede na zahteve časa".

V resnici namreč prav te zahteve dajejo konkretnost ciljem našega poslanstva.

Poskusimo nakazati nekatere mogoče smeri.

11. Pomenljivi na svojem teritoriju

"Pošten državljan in dober kristjan" se v prvi vrsti merita po **pomenljivi** navzočnosti na teritoriju.

To vsebuje dejansko vključevanje v življenje preprostih ljudi, predvsem mladih.

Pomenljivi postajamo bodisi zaradi **pričevanja** medsebojne podelitve bodisi zaradi predlogov, ki jih oblikujemo, da bi odgovarjali na vprašanja, ki se porajajo, ko iščemo rast človeka.

Gre za probleme medsebojnih odnosov, v ožjem in širšem krogu, z osebami in ustanovami; vprašanja človeških in moralnih vrednot, ki jih je treba poudarjati in razvijati, vedno v spoštovanju do drugačnih in nasprotnih stališč in v skladu z lastno vestjo; iskanje novih rešitev, opirajoč se na pretekle izkušnje in s pogledom v prihodnost; pravice, ki jih je treba braniti, predvsem pravice tistih, ki so šibkejši in bolj izpostavljeni; učinkovita navzočnost v politiki, kjer se oblikujejo vzgojne strategije; združevanje sil v oblikovanju javnega mnenja, ki se bo hranilo z evangeljskimi in salezijanskimi vrednotami.

Aplikacija kriterija pomenljivosti se razlikuje od kraja do kraja in od kulture do kulture.
V različnih krajih ne zahteva istih stvari.
Različnim osebam ne kaže enake poti.

12. Postopnost na poti proti cilju

»Pošten državljan in dober kristjan« pomeni z drugimi besedami človek, ki je dozorel: ki je odprt za vso **resnico** in za osebno, odgovorno svobodo.
Salezijanec iz katere koli skupine salezijanske družine je pozoren na proces vzgoje in hkrati pripravljen animirati, spremljati na poti proti cilju.

Za to se zahteva **postopnost**.

Konstitucije SDB to zahtevo opisujejo z naslednjimi besedami:

V posnemanju Božje potrpežljivosti se srečujemo z mladimi na stopnji njihove svobode. Spremljamo jih, da bi v njih dozorela trdna prepričanja in da bi postopno postali odgovorni v občutljivem poteku rasti njihove človečnosti v veri. (K 38)

V tem kontekstu se spomnimo besed Cerkve. V dokumentu *Catechesi tradendae* zahteva, naj se pri oznanjevanju upošteva:

- * **neokrnjenost** vsebine, ki naj bo podana v vsej trdnosti in moči,
- * **uravnotežena** razporeditev prvin,
- * **skladnost** posameznih delov,
- * **hierarhija** vsebin - glede na to, da so nekatere vsebine bolj središčne od drugih in zato temeljne,
- * **govorica**, s katero oznanjamo: navdihuje naj jo ponižna skrb, da se čim bolje izroča bogastvo vsebine.

Pravilna aplikacija preventivnega sistema odgovarja na zahteve evangeljskega oznanjevanja, da bo le-to celotno, jasno in učinkovito.

13. Dopolnjevanje in združevanje

»Pošten državljan in dober kristjan« pomeni bogastvo, ki ga je potrebno nenehno odkrivati. Vzgojna izkušnja priznava, da je za uresničenje ciljev potrebno doseči **združevanje** mnogih posegov, posebno danes.

Sonavzočnost različnih opornih točk v zvezi z istimi življenjskimi problemi; različni pogledi na človeka; količina sporočil, ki jih človek prejme; policentrična komunikacija - vse to zahteva širše in bolj natančno **načrtovanje** vzgoje.

V igro vstopa veliko sodelavcev.

Treba jih je koordinirati, da bomo dosegli skupni cilj.

Salezijanska družina s skupinami, ki jo sestavljajo, lahko strokovno zagotovi zasedenost vzgojnih sektorjev glede na identiteto in specifiko posamezne skupine.

Različnost pomeni bogastvo in učinkovitost, globlje in bolj bistveno občestvo.

14. Vzgajati z evangelijem, evangelizirati z vzgojo

To pa je druga formulacija oznanjevalnega prizadevanja don Boskove salezijanske družine. O njej bomo še razmišljali na občnem zboru, kjer bo predstavljena salezijanska duhovnost v apostolskem delovanju.

Povzemamo jo, da bi poudarili še novo prvino.

Enotnost salezijanskega poslanstva, tako kompleksnega v posameznih sestavnih delih, zahteva oznanjevalce, ki bodo živeli v notranji enosti.

Naj bodo torej zmožni vzgojo, predvsem vzgojo mladine, odpreti v evangelizacijo.

Ne moremo reči, da vzgajamo, če se zaustavimo na pol poti - bodisi ponudbe, če gledamo na vsebino; bodisi odgovornosti, ki jo hočemo poroditi v naslovljencu; bodisi bistva vzgoje in evangelizacije, če ju skrčimo na privatno in individualistično dobroto.

Oznanjevalci pa naj znajo evangelizacijo odpreti zahtevam vzgoje. Zavedajo naj se, kako pomembno je iskati odgovore na realne probleme, da oznanjevanje ne bi ostalo oddaljeno od vsakdanjega življenja.

3. poglavje

MEJE VZGOJNO-PASTORALNEGA POSLANSTVA SALEZIJANSKE DRUŽINE

15. Srce salezijanskega poslanstva: Daj mi duše, drugo vzemi

Pot začnemo v središču salezijanske realnosti – bodisi glede na don Boskovo zgodbo bodisi glede na izkušnjo njegove apostolske družine.

Daj mi duše je milnik, bogat s posledicami in perspektivami.

V njem je ves salezijanski duh. To je naša "salezijanska značka" v pravem pomenu besede.

V prvi plan postavlja zahteve poslanstva.

Izraža zagon apostola.

To je apostolska ljubezen, ki je pripravljena izgubiti vse, da bi vse rešila.

V konstitucijah je v zvezi z don Boskovim izrazom "*daj mi duše*" rečeno, da smo "znamenja in nosilci Božje ljubezni".

Še bolj neposredno bi lahko rekli: "*Vse, prav vse, tudi lastno kožo smo pripravljene dati za Kristusa in za mlade.*"¹

16. Prevzem odgovornosti pred izzivi življenja

Da bi bili sposobni vstopiti v srce življenja in v vsakdanjo izkušnjo naslovljencev našega poslanstva, se od nas zahteva, da se spustimo v resničnost, ki je danes na poseben način protislovna in konfliktna, da bi spremljali, delili, pomagali.

Najtežji problemi današnjega časa za delovanje vernikov so:

- **Kompleksnost:**

Velja za vsa področja, tudi versko. Na istem področju so različne veroizpovedi.

Oznanjevanje se srečuje z najrazličnejšimi gibanji in mišljenji.

Mladi pa se vse bolj nagibajo k brezbržnosti in ne-veri; vera se zožuje na nekaj zasebnega in za odločitve nepomembnega.

Iz tega izhaja moralna izgubljenost, ki salezijansko karizmo v Cerkvu izziva, naj mlade vzgaja, da bodo sposobni sprejeti življenje in živeti medosebni odnos.

17.

- **Socialna krhkost družine**

Današnji socialno-kulturni kontekst ne spodbuja razvoja naravne družine.

Cerkev pa vernike spominja na temeljna prepričanja:

- razvoj družbe in Cerkvu je odvisen od družine,

¹ Anastasio Ballestrero, *Don Bosko - duhovnik za mlade*, Torino: ELLE DI CI, 1987, 37.

- družina je delavnica, primarni kraj humanizacije in resnične solidarnosti,
- v Božjem načrtu je družina velik dar, izviren in blagoslovljen od samega začetka, zibelka življenja in ljubezni.

Vsi tisti, ki se navdihujejo pri don Bosku, čutijo, da jih te razmere izzivajo, saj priznavajo, da je družina kraj vzgoje, kraj, kjer se mladi pripravljajo na ljubezen in sprejemanje življenja; družina je prva šola solidarnosti med ljudmi in narodi.

Člani salezijanske družine, laiki in posvečeni, prevzemajo nalogo vračati družini dostojanstvo in trdnost, da bi vedno bolj jasno postajala "Cerkev v malem, domača Cerkev."

Na to se navezujejo nova vprašanja, ki se tičejo rojevanja otrok, razvoja človeškega življenja, manipuliranja s človekom.

"Nove možnosti in odgovornosti, ki segajo do meja človeškega življenja, so danes povezane z izrednim razvojem bioloških in medicinskih znanosti, združenega s presenetljivimi tehnološkimi zmožnostmi."²

18.

- **Nova zavest o vlogi žene v Cerкви in družbi**

Izkušnja salezijanskega življenja se je porodila in obogatila s pomenljivim in učinkovitim prispevkom mnogih žena.

Don Bosko ne bi mogel zastaviti preventivnega sistema brez vzgoje, ki jo je prejel od matere Marjete.

Marija Mazzarello je na ženski način prebrala don Boskovo izkušnjo.

Prve don Boskove prostovoljke so v salezijansko družino vnesle posvečeno življenje med svetom.

Danes žene, članice salezijanske družine, v različnih skupinah, živijo svoj ženski genij v vzajemnosti z brati.

Posebne spremembe našega časa in sveta kličejo po jasnem pojmovanju dostojanstva žene in njenega poklica.

Na tem mestu naj ponovimo, kar je bilo izrečeno ob zaključku drugega vatikanskega koncila: *"V trenutku, v katerem se človeštvo tako globoko spreminja, lahko žene, ki jih razsvetljuje evangeljski duh, veliko storijo v pomoč človeštvu, da ne bo propadlo."*³

19.

- **Izziv množičnih komunikacij**

Tehnika in informatika takoj javno oznanjata vse, kar se je nekoč štelo za zasebno.

Ko so premagane materialne ovire, komunikacija, njene vsebine, predlogi in vzorci porabe prežemajo celotno življenje.

Nove razmere kulture komunikacije po drugi strani dajejo še neizkoriščene možnosti vzgoje in evangelizacije.

Družbeno obveščanje je danes obvezna pot za širjenje kulture in življenjskih vzorov.

Pomeni del pomenljive življenjske izkušnje mladih ljudi.

² Janez Pavel II., *Posinodalna apostolska spodbuda o krščanskih laikih*, št. 38.

³ Prim. *Poslanica ženam*, 8. decembra 1965.

Don Bosko je že v svojem času to vedel. V dediščino svoji duhovni družini je zapustil nalogo, naj ceni in uporablja medije kot pripomočke osebne in skupnostne rasti in hkrati obrambe vere med ljudstvom.

20.

- **Novе oblike solidarnosti**

Medsebojna odvisnost med ljudmi in narodi je sistem, ki določa odnose med ljudmi v sodobnem svetu. Seg a v gospodarsko, kulturno, politično in versko sfero.

Odgovor na soodvisnost je dvojen in ustvarja dve nasprotni drž i: oblast nad drugim ali pa evangeljsko služenje.

To drugo se imenuje tudi solidarnost.

Solidarnost ni le površno sočutje zaradi trpljenja ljudi. Nasprotno, pomeni odločno voljo, da si bomo prizadevali za skupno korist: za korist vseh in vsakogar, da bodo vsi zares odgovorni za vse.

Solidarni smo prek:

- **salezijanske asistence**, kadar jo razumemo in uresničujemo z naravnostmi, ki so z njo povezane; danes bi jo lahko imenovali "etika bližine"; zavezuje nas, da iščemo osebni pristop, prijateljski in zaupljiv odnos, da prisluhnemo najglobljim pričakovanjem ljudi, mladih fantov in deklet, malih in ubogih;
- **civilnega, družbenega in misijonskega prostovoljstva**, ki je zelo razširjeno med mladimi in odraslimi; za koga lahko to pomeni poklic; če ga razumemo kot čas, ki ga damo na voljo, ali kot podporo promocijskim, vzgojnim in pastoralnim pobudam, je kraj vzgoje za osebno odgovornost;
- **socialnega in političnega dela**: tema zasluži dobro opredelitev; v ustanovnih listinah skupin salezijanske družine je ponavadi določeno, da skupina, kolikor je salezijanska, ne pripada nobeni politični stranki; v mnogih deželah pa je opaziti odsotnost in skepsa kristjanov v odnosu do političnega delovanja; spomnimo se dveh meril, ki ju je postavila Cerkev: "V očeh Cerkve je trud tistih, ki se ljudem v korist žrtvujejo za dobro države in sprejemajo bremena te službe, vreden vse hvale in spoštovanja."⁴ In: "Krščanski laiki se dejansko ne morejo odreči udeležbi v "politiki", torej mnogovrstnim oblikam gospodarskega, družbenega, pravnega, administrativnega in kulturnega delovanja, namenjenega organskemu in institucionaliziranemu doseganju skupnega dobrega."⁵
- **novе evangelizacije**

Pot, ki jo je Cerkev prehodila v pripravi na vstop v tretje tisočletje, je nakazala nalogo zvestobe Gospodovi besedi ter poklicu posameznih oseb in gibanj. Salezijanska družina je v pozornosti glasu Duha zaznala klic h globljemu osebnemu in duhovnemu prizadevanju:

- naj vera naslovljencev in oznanjevalcev prek sistematične kateheze postaja vse bolj osebna;
- naj se izrecno oznanja evangelij v vsakdanjem življenju, z njim pa tudi zahteve, ki izhajajo iz skrivnosti učlovečenja;
- naj si prizadevamo za bratsko in apostolsko občestvo, ki naj koordinira vse moči in darove salezijanske karizme;
- naj spremljamo mlade, ki iščejo smisel življenja, vse do tega, da bi sprejeli Božji dar, s katerim kliče posameznike v posebni poklic posvečenja v njegovem kraljestvu.

⁴ Drugi vatikanski koncil, *Pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu*, 75.

⁵ Janez Pavel II., *Posinodalna apostolska spodbuda o krščanskih laikih*, št. 42.

4. poglavje

APOSTOLSKA DUHOVNOST

21. Obzorja duhovnosti

Iz karizme se širi duhovnost.

Daje novo vizijo resničnosti, sposobnost branja ne le tega, kar se vidi, temveč tudi tistega, kar je skrito pod dogodki.

Vernika napolni z močjo, ki se spremeni v dejavno ljubezen, nezadržno darovanje.

Daje vidike Božje skrivnosti, ki postajajo merilo navezovanja odnosa z Njim, s stvarstvom, z zgodovino, z brati in sestrami.

Poenoti celotno bivanje in mu da dušo, središče in motivacijo.

22. Evangelizirati z vzgojo in vzgajati z evangelizacijo

To je značilen obrazec, ki izraža enost duhovnosti, ki jo živimo v salezijanski družini.

To je tudi nov način izražanja preventivnega sistema, ne le v njegovi pedagoški in metodološki razsežnosti, temveč tudi v duhovnosti.

Pomaga razumeti duhovnost kot dar, kolikor kaže enost življenja in apostolata, kot sad Duha in kot pot k Duhu. Od nas zahteva, da postanemo priče vzgojne moči, ki je skrita v evangeliju. Obenem smo kot don Boskovi duhovni sinovi in hčere poklicani, da pokažemo evangeljsko bogastvo vzgoje.

Zato pravimo, da smo "znamenje in prinašalci Božje ljubezni" mladim, predvsem najpotrebnejšim, in ljudem.

To je danes izziv za vse skupine salezijanske družine, kajti težnja po poenostavljanju poslanstva je močna: včasih jo skrčimo samo na socialno promocijo, drugič samo na izrecno oznanjevanje vere.

Vzgoja pa zahteva, da prek nje pride do izraza vse tisto, kar je še skrito, tako na človeški ravni kot na duhovni.

Izvirno je upoštevanje zakramenta spovedi in evharistije, ki sta znamenji milosti in pripomočka v vzgoji.

23. Jezus Dobri pastir

Ikona Dobrega pastirja je vzor vsem vernikom, ki opravljajo službo animacije, predvsem v odnosu do malih in ubogih.

Nakazuje dve dragoceni perspektivi apostolske duhovnosti.

Prva: Verniki moramo v vsako obliko dela "vstopati v Jezusovem imenu".

To pomeni postaviti v središče svoje pozornosti, svojih skrbi in naporov človeško osebo kot najvišjo vrednoto, ki se ji brezmejno posvečamo.

Apostol ljubi, ljubi popolnoma, ljubi brez predsodkov: tako se je obnašal Dobri pastir, tudi do izgubljene ovce.

Druga: Gospod Jezus je **edini**, ki daje smisel in polnost našemu vsakdanjiku.

On je prostor življenja, odrešenega negotovosti in praznine.

On je zagotovilo svobode, saj pušča vrata odprta, da lahko hodimo ven in noter, kot pravi sveti Janez.

On je vzor solidarnosti in nas vodi na sočne in varne pašnike.

Podoba Dobrega pastirja usmerja vsebine, metode in načrt našega duhovnega življenja.

Pomaga nam nanovo prebrati preventivni sistem prek

- **osebnega poznanja,**

- **spremljanja**, za katero je značilno opogumljanje in optimizem v težavah pastoralnega dela in ki se prilagaja položaju in okoliščinam vsake osebe,
- **odgovornosti** eden do drugega, povabila, naj oddaljenim in tujcem vsi izkazujejo naklonjenost in konkretno pomoč.

24. Dinamična pastoralna ljubezen

Dinamična pastoralna ljubezen je srčika don Boskovega duha, bistvo salezijanskega življenja in moč apostolskega prizadevanja salezijanske družine.

Ljubezen ne pomeni zgolj moči človeškega srca, simpatije vzgojiteljev in prijetnega občutka, da smo koristni. Pomeni več: udeležbo v Kristusovem srcu in preHITEVajoči Očetovi ljubezni. Ta zahteva se skriva že v don Boskovih sanjah pri devetih letih.

Pastoralna ljubezen je udeležnost v notranjosti Gospoda Jezusa, v njegovem odrešenskem poslanstvu, v želji Dobrega pastirja, da bi vsi prejeli odrešenje.

V srcu salezijanskega apostola ta razsežnost krepi ljubezen do Očeta in njegove slave ter ljubezen do bratov, posebno najpotrebnejših, da bi jih rešili.

Dinamična pastoralna ljubezen pa pomeni zahtevo, naj živimo malo "nad normo", živahno in z drobcem norosti, ki je modrejša od človeške pameti.⁶

Salezijansko ljubezen poganja inovatorski dinamizem, tipičen za mlade ljudi: ne zadovolji se z intimo, temveč išče novost preroštva, ki se skriva v mladosti.

25. Duhovnost dejanj

Sv. Frančišek Saleški je priznan učitelj nove duhovnosti v Cerkvi: ekstaze dejanja in življenja.

Krščanska izkušnja pozna tri vrste ekstaze:

- ekstazo **razuma**, ki se rodi iz občudovanja Božje zamisli in dela in je kot luč, ki osvetljuje pot vere;
- ekstazo **čustev**, ki je moč darovanja talentov in življenja Gospodu in njegovemu kraljestvu ter se kaže v gorečnosti in navdušeni ljubezni;
- ekstazo **dejanj in življenja**, ki izvira iz konkretne in vsakodnevne dejavnosti ter se hrani z dobrimi deli, ki jih opravljamo skrbno, pogosto in hitro.

Zadnja oblika je za sv. Frančiška Saleškega najvišja, vsa usmerjena v odkrivanje Božje navzočnosti v življenju ljudi in Cerkve.

Ko smo v salezijanski družini razmišljali o don Bosku kot ustanovitelju duhovne družine, smo zahteve duhovnosti in mistike prevedli v preprost in zavezujoč izraz, ki ga lahko razumejo tudi mladi: **duhovnost vsakdanjika**.

26. Salezijanska ljubeznivost

Če hočemo biti ljubeznivi, moramo premagati svojo sebičnost in se odpreti potrebam drugega. To je res eksodus – izhod.

Od nas zahteva veliko ljubezen, preizkušeno upanje, nepremagljivo zaupanje.

Mlade moramo najti v točki, v kateri so bodisi v človeški bodisi v verski izkušnji. Najti jih tam, kjer so, da jih bomo vodili tja, kamor so poklicani.

Dobrota, pravičnost, ljubezen, ki je v njih, kličejo po vzgojiteljih, ki bodo to sprejeli in razvijali.

"Kristusova ljubezen nas nenehno spodbuja," ponavljajo salezijanski pastirji in vzgojitelji.

Ljubeznivost je vidno, človeško **znamenje** Božje ljubezni.

⁶ Prim. 1Kor 1,25.

Je orodje, s katerim se Božja ljubezen poraja in raste v srcih tistih, ki jih je dosegla don Boskova ljubeznivost.

Je razglašenje Boga Očeta, ki ljubi; Jezusa, ki prevzame nase vse človeško; Gospodovega Duha, ki spremlja kot prijatelj in branitelj ubogih.

Ljubeznivost si podaja roko z razumom, da se ne izgubi v površnih čustvih.

27. Salezijanska molitev

Rečemo ji tudi apostolska molitev.

Vzornika sta nam sv. Frančišek Saleški in don Bosko.

Don Boska ni lahko presojati po tradicionalnih merilih molitve.

Bil je zelo drugačen od drugih svetnikov, saj je povezoval izredno in nenehno delo z globoko, a preprosto in časovno omejeno molitvijo.

V njegovem času so se mnogi sobratje duhovniki pohujševali nad obilico in vrsto dela, ki ga je opravljal, ter majhno količino formalne molitve.

In vendar ga je sveti oče spodbujal, naj le tako nadaljuje.

V zgodovini don Boska, svetnika in duhovnega človeka, je treba upoštevati tri stvari:

- **Harmonijo** med okolico in središčem. Z okolico razumemo neutrudno delo. Središče pa pomeni mistično zbranost. Ko je bil zasut z delom, okolica ni motila središča in središče ni zaviralo okolice. Harmonija, kot jo je učil Frančišek Saleški, je izraz dosežene sinteze.
- **Poimenovanje** ustanove, ki je postala najbolj značilna za njegovo apostolsko izkušnjo in ga predstavlja kot učitelja duhovnega življenja: Oratorij. Sam don Bosko je rekel, da hoče s to besedo pokazati, kaj naj bo cilj oratorija. Izraža naj podlago, temelj ustanove: molitev!
- Zahtevo, naj njegovi sinovi dobro opravljajo **molitev dobrega kristjana**. Te don Boskove besede bomo pravilno razumeli v kontekstu Božje besede. Molitev dobrega kristjana niso samo zunanje molitvene vaje. Vodijo nas v širše obzorje, ki ga je opisal evangelist Matej v odlomku o vesoljni sodbi. Molitev dobrega kristjana je iskanje in izpolnjevanje Božje volje; je klicanje in graditev njegovega kraljestva.

28. Marija, mati in učiteljica

Številne skupine salezijanske družine se v svojem uvodnem nazivu nanašajo na Marijo:

Marija, Marija Brezmadežna, Marija Pomočnica, Marija Kraljica, Srce Marijino. Od otroštva, od sanj pri devetih letih se je don Bosko obračal na Marijo kot na mater in učiteljico, saj mu je tako zapovedala oseba iz sanj.

Prvo vzgojno delo v domači krajevni Cerkvi je posvetil Mariji Tolažnici. Mladim, ki so bili "ubogi in izpostavljeni nevarnostim", je pomagala zavest, da jih Marija Tolažnica varuje.

Ko je v Valdoccu bolj redno zbiral mlade po celostnem načrtu vzgoje in evangelizacije, je v sozvočju z duhovnim ozračjem, ki ga je v tistem času živela vesoljna Cerkev, mladim predložil podobo Marije Brezmadežne. Don Bosku se je zdela najučinkovitejša vzgojiteljica za mlade v obdobju preraščanja težav na poti človeške in krščanske rasti.

Končno je, kot ustanovitelj apostolske družine za vzgojo in evangelizacijo mladih in ubogih, potem ko je na različne načine doživljal Marijino pomoč in izkusil, da je "Marija vse naredila", širil pobožnost do Device Pomočnice kristjanov.

Na podobi, ki jo je don Bosko naročil za baziliko, in iz samega naročila slikarju Marija Pomočnica blesti kot Mati Cerkve, kot vzgojiteljica in mogočna pomočnica.

5. poglavje

VZGOJA ZA POSLANSTVO

29. Delovati v občestvu

Občestvo je prvi in temeljni apostolat.

Apostoli naj bodo pripravljene svoje poslanstvo deliti z drugimi sodelavci.

Osamelost na tem področju pomeni propad.

Prejete darove moramo razvijati, da bodo rasli in se množili.

Nujno pa je, da si medsebojno podelimo perspektive in načrte.

Vsaka družina je družina, kadar je enotna in povezana.

Skupaj smo bili poklicani in skupaj smo poslani.

To ni zanikanje, temveč krepitev različnosti in izvirnosti.

Razpršenost apostolskih sil ter individualizem siromašita evangeljsko pričevanje in učinkovitost.

V salezijanski družini delamo skupaj duhovniki in laiki, redovniki in posvečeni, možje in žene, mladi in odrasli.

Vsak se mora naučiti, da se prepozna v mnogovrstnih odnosih, gradi bratstvo in odpira prostor za karizme drugih.

Dobro mladih in ljudskega sloja presega skrb za rast in podobo posamezne skupine.

30. Skupno oblikovanje

Merilo salezijanskega oblikovanja so izkušnje, ki postanejo tudi vsebina oblikovanja.

Nakazujemo dve ravni skupnega oblikovanja, zavedajoč se, da obstajajo še druga mogoča obzorja.

- Teoretična raven

1. Naučiti se **misliti skupaj**, z namenom, da resničnosti ne bi zoževali zgolj na svoj zorni kot.

To je:

- preraščati sebičnost in individualizem pri organiziranju dejavnosti,
- premagati strah pred soočenjem in podelitvijo z drugimi,
- iskati dobro naslovljencev in ne lastnega uspeha,
- izstopiti iz sebe in se osrediniti na druge.

2. Organizirati se za **skupno delo**.

To je:

- Skupine salezijanske družine se morajo zavzeti za praktično aplikacijo vsebine te listine. Zato:
- pripravljati skupna srečanja,
- upoštevati korist mladih fantov/deklet, preprostih ljudi,
- kolikor je mogoče, najti skupno področje za zgovoren vzgojni in apostolski poseg.

- Praktična raven:

Nakazani so nekateri primeri. Življenje je bogatejše. In ustvarjalnost je dragocen sad zvestobe don Bosku. Na mnogih krajih je že navada, da se člani salezijanske družine srečujejo _

- na duhovnih vajah
- na duhovnih obnovah
- v šoli za animatorje
- v šoli molitve ...

31. Odpreti se osebnim in družbenim razmeram mladih

Apostolat je sposobnost vstopiti v srce ljudi in v bistvo njihovega vsakodnevnega doživljanja ter prepoznati potrebe različnih družbenih in kulturnih kontekstov.

"Ljubite to, kar ljubijo mladi, da se bodo mladi naučili ljubiti, kar ljubimo mi!" nam don Bosko ponavlja še danes.

Na ljubezen ne moremo gledati in je ne živeti kot kakšen pripomoček, ki naj bi koga pridobil, da bo vstopil v naš svet.

Ljubezen je drža učlovečenega Gospoda, ki ljubi vsako človeško resničnost; vanjo vstopa kot dinamična sila, ki deluje v zgodovini ljudi in sveta ter jo vodi (poganja) dokončni izpolnitvi naproti.

Od apostola se zahteva sposobnost prilagajanja.

Zahteva se, da odloži nekatere sodbe in predsodke; da preraste osebno občutljivost, da bo sprejemal druge, delil z njimi njihove težave, načrte, pričakovanja. Na ta način uresničujemo inkulturacijo, ki jo Cerkev danes zahteva od vsakega misijonarja.

32. Učiti se sodelovanja

Dejavnost vzgoje in apostolata ima notranje zakonitosti, ki jih moramo spoštovati, posebno takrat, ko je vključenih več izvajalcev. Učenje teh zakonitosti in njihovega delovanja je bistveni del formacije članov posameznih skupin.

- Prva zakonitost: **koordinacija**.

Konvergenca sil, usmerjenih v kak cilj, ni avtomatična. Potrebno jo je predvideti in načrtovati. Da je koordinacija uspešna, se mora vsakdo natančno zavedati

- problema, ki ga želimo rešiti,
- konkretnih možnosti, ki jih imamo za kakovosten poseg,
- hotenja dajati in prejemati.

- Druga je zakonitost **vzajemnosti**.

Dajanje in prejetje ni enosmerno – kot da bi bili eni poklicani, da vedno samo dajejo, drugi pa, da vedno prejemajo.

Vzajemnost je

- sprejemanje daru drugega,
- priznavanje vrednosti drugega,
- sodelovanje, strokovnost.

- Tretja zakonitost je medsebojno **podeljena odgovornost**.

Ta je posledica prejšnjih dveh in pomeni sposobnost sprejeti in izpolniti osnovno odgovornost.

Odgovornost v apostolatu ni gospodovanje.

Vedno je služenje Božjemu kraljestvu.

Pomeni priznati odgovornost drugega in vsem omogočiti, da dejavno sodelujejo pri uresničevanju skupnega načrta.

33. Posebna vloga duhovnika

2. vatikanski koncil predstavlja duhovnike kot voditelje in vzgojitelje Božjega ljudstva. Takole pravi: "Še tako lepi obredi in še tako cvetoča združenja bodo prav malo koristila, če ne bodo vodila ljudi h krščanski zrelosti."⁷

Nadalje pojasnjuje: "Ker so duhovniki vzgojitelji v veri, je njihova naloga, da sami ali s pomočjo drugih skrbijo, da vsak vernik, pod vodstvom Svetega Duha, razvija osebni poklic po evangeliju, da živi v dejavni in iskreni ljubezni in da živi v svobodi, s katero nas je osvobodil Kristus."⁸

Salezijanski duhovnik je poklican k najpomembnejši nalogi oblikovanja.

Božja beseda, zakramenti – posebno evharistija – služenje v edinosti in ljubezni so največji zaklad Cerkve.

Če parafraziramo neko koncilsko misel, lahko rečemo, da ni mogoče duhovno oblikovati kakšne apostolske družine, če ne sprejmemo, da je njena korenina in temelj obhajanje evharistije, iz katere mora izhajati kakršna koli vzgoja za družinskega duha.⁹

Skupine salezijanske družine so se te vzgojne zahteve vedno zavedale in jo ponovno predlagajo v tej listini.

OBČESTVO V SALEZIJANSKEM VZGOJNEM POSLANSTVU

34. Obzorja pastoralnega občestva v salezijanski družini

Primarno je občestvo vizije in skupna podelitev dveh prvin:

- pomena apostolskega poslanstva,
- zavesti prioritete na širokem apostolskem področju, ki nam ga je don Bosko zapustil.

Poslanstvo je v govorici salezijanske družine **označeno in opredeljeno** z vrsto oznak:

- naslovljenci našega apostolskega delovanja,
- splošne in posebne vsebine,
- duh, ki animira pastoralne izbire in dejavnosti,
- programiranje posebnih in izvirnih področij,
- strukture in ustanove, ki izražajo, podpirajo in dajejo konkretno podobo pastoralni navzočnosti in delovanju,
- vzgojno in družinsko ozračje, ki se ustvarja v teh dejavnostih.

Poslanstvo za nas torej ni le "materialna" dejavnost.

Zavest salezijanske družine pa je tudi jasna in trdna.

- Mladi, posebno bolj ubogi, in preprosto ljudstvo imajo prednost v salezijanski apostolski dediščini.
- Vzgojna in pastoralna navzočnost med tistimi, ki nam jih zaupa Božji Duh, je pomenljiv del salezijanske karizme.

35. Občestvo v pastoralni samostojnosti

Apostolsko občestvo razumemo kot krepitev izvirnosti vsakega posameznika v bratskem družinskem občestvu.

⁷ *Presbyterorum Ordinis*, št. 6.

⁸ P.t.

⁹ Prim. p.t.

1. Potrjujemo **samostojnost** posameznih skupin. Gre za avtonomijo na apostolskem, ne le na duhovnem področju. Ne gre za popolno enakost nastopanja, kjer bi vsi delali isto. Tudi ne gre za izravnavanje razlik, kar bi pomenilo, da vsi delajo vse, in kar bi vodilo v pastoralno zmedo in negotovost.

Gre za koordinacijo darov: vsak usklajuje svoj nastop s celotnim načrtom. Vsakemu svoje področje!

Skupine niso enake ne po notranji podobi ne po konkretni apostolski sposobnosti.

2. Potrjujemo pomen **izvirnosti in značilnosti posameznikov**.

Bogastvo salezijanske karizme je popolnejše in bolj privlačno, ko se stekajo značilnosti vseh. Sestavljenost in zapletenost vzgoje danes ter naloga celostne vzgoje mladih naj vodita v ustvarjalnost in v sovpadanje vseh vzgojnih moči.

Mladi imajo pravico, da se bogatijo s specifično ponudbo vsake skupine.

To je bogastvo za vso Cerkev.

36. Cilj pastoralnega občestva

Skupine so poklicane, da z vrednotami evangelija Gospoda Jezusa širijo značilnosti salezijanske karizme. Te so last vse družine. Zato ne morejo biti na skrbi zgolj nekaterih skupin. Vsi, tudi vsak posamezen član, smo v prvi osebi odgovorni za animacijo in širjenje duhovne dediščine.

V različnih zemljepisnih okoljih in kulturnih kontekstih, kamor nas je postavilo življenje, vsi prevzemamo odgovornost:

- za **vzgojno skrb** v današnjem kontekstu; pomagamo ljudem, da prepoznajo krhkost in moč, ki ju na poseben način zaznavamo pri vzgoji mladine;
- za **preventivni sistem**; razum, vera in ljubeznivost so, morda bolj kot včeraj, neodpovedljivi podporniki družbe, ki bo bolj človeška in oblikovana po meri novih rodov;
- za **salezijanskega duha**: salezijanski humanizem izraža spoštovanje do najbolj preprostega in najbolj ubogega človeka; zaupa, da človek, v spremstvu vzgojitelja, lahko nenehno raste; opogumlja vse, ki iščejo smisel življenja; vse to so premise nove civilizacije ljubezni;
- za **salezijansko gibanje**; potreba po združevanju ob pomenljivih vsebinah je močna – za tiste, ki dajejo, in za tiste, ki prejemajo; don Bosko je v svoj vzgojni načrt vključeval številne ljudi; na vseh ravneh je prosil za pozornost do fantov; široko salezijansko gibanje in povezanost sil sta ponudbi, koristni za vse.

37. Organizacija apostolskega občestva

Besedilo listine sedaj pričakuje, da bo potrjeno z dejstvi. O posameznih indikacijah naj se razmišlja na krajevni ravni, da bi skupaj našli kakšno obliko izvajanja. Vsaka skupina naj v svojem načrtu upošteva mogoče oblike sodelovanja in soodgovornosti. Dá se razmišljati o sodelovanju in soodgovornosti

- dveh ali več skupin, ki se zavedajo nujnosti skupnega posega v korist namembnikov na določenem področju;
- vseh skupin, ki živijo in delajo na istem področju, če bi bilo to potrebno in učinkovito.

Nikoli naj je manjka močna komunikacija med skupinami, saj je to pogoj za soodgovornost v apostolatu.

ZAKLJUČEK

38. V slavo Svete Trojice

"Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu tebi, vsemogočnemu Bogu Očetu v občestvu Svetega Duha, vsa čast in slava, na vse veke vekov."

Kot verniki, zavestni in dejavni, v evharistiji vsak dan obnovljamo vero v Gospodovo delo in mu dajemo hvalo.

Salezijanska družina potrjuje prepričanje, da živi in dela v Cerkvi in s tem daje skromen, a izviren prispevek, da bo *"posvečeno Njegovo ime, da bo prišlo njegovo kraljestvo in da se bo zgodila njegova volja."*

Cerkev je v duhovni pripravi na tretje tisočletje vsem kristjanom pokazala pravo pot: tisto, ki izvira iz Očeta, se razodeva v Sinu in jo podpira Sveti Duh.

Vrniti se k Sveti Trojici pomeni razumeti nujnost občestva in apostolskega poslanstva, da bi se razširil krog sinovstva in bratstva.

Verjamemo v Božjo ljubezen, zato jo oznanjamo.

Rim, 25. novembra 2000.

Kazalo